

РЕШЕНИЕ

№ 1939

гр. София, 04.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 80 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ**

при участието на секретаря **ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА** като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ** Гражданско дело № 20221110156805 по описа за 2022 година

Производството е по реда чл. 12 и сл. от ЗЗДН.

Образувано е по молба с правно основание чл. 8, т. 1 от ЗЗДН, подадена от Д. К. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София,, ап. 5, с която търси защита от домашно насилие от Н. В. Л., ЕГН, с адрес: гр. София, ул. „..... П“ № 87, ет. 3. ап. 8. тел.:, с когото се твърди, че са били във фактическо съпружеско съжителство.

В молбата и уточняващите молби се сочи извършен спрямо молителката акт на домашно физическо и психическо насилие, както следва:

На 13.10.2022 г. около 05.00 часа ответникът позвънил на звънеца на входната врата в дома на молителката, находящ се в гр. София,, ап. 5, след като преди това изпратил поредица от съобщения, съдържащи заплахи до Ф В, с което молителката живее съпружески на същия адрес. Тя отворила вратата, ответникът бил във видимо нетрезво изблискал я със сила навътре и влязъл в хола. Започнал силно да крещи, обижда, псува, заплашва с физическа саморазправа, наричал „курва“, „боклук“, „парцал“, „спермоядка“. След като тя и свид. Ф В убедили ответника да напусне апартамента, той продължил да тормози Филип с обаждания по мобилния му телефон до 00:00 часа на 14.10.2022 г.

Ответникът оспорва фактическите твърдения, изложени в молбата. Не оспорва, че е автор на твърдените съобщения. Излага обаче, че те са вследствие на отправени заплахи от свид. В към него. Твърди, че след заплахите е бил поканен в дома на молителката и фактическия ѝ съжител В. Отношенията им се успокоили, той приел поканата, отишъл в дома им с такси, цената за което било заплатена от В. Впоследствие между 01:00 и 04:00

часа консумирали алкохол и се хранили, като изведнъж свид. В му нанесъл побой, в доказателство на което представя съдебно-медицинско удостоверение. Въз основа на изложеното се твърдим, че молбата е неоснователна.

По допустимостта на молбата:

На първо място, нужно е изрично да се посочи, че доколкото молбата е постъпила в съда преди изменението на ЗЗДН с ДВ бр. 66 от 1.08.2023 г., то на основание § 30. от ПЗР към ЗЗДН приложим е редът преди изменението на закона.

Молбата е подадена в срока по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН. Изложени са твърдения, че ответникът е лице, което е било във фактическо съпружеско съжителство с молителката. С оглед на което съдът приема, че е подадена от лице, което има право да търси защита по реда на ЗЗДН, съгласно чл. 3, т. 2 (ред. ДВ, бр. 102 от 2009 г.) ЗЗДН, срещу лице, което има право да отговаря по молбата. Налична е активна и пасивна легитимация на страните, с оглед на което молбата е допустима.

По основателността:

След като обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира молбата за основателна.

Приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно, че ответникът е лице, което е било във фактическо съпружеско съжителство с молителката. Към месец октомври 2022 г. молителката се намирала във фактическо съпружеско съжителство със свид. Ф В.

На 12.10.2022 г. след 20.54 часа от телефон ответникът изпратил поредица от съобщения в приложението “Viber” на свид. В на телефон 0884 58 0078, съдържащи множество обиди, твърдения, че има ответникът има сексуална връзка с молителката, както и че ще осъществи полов акт с нея в присъствието на свид. В.

На 13.10.2022 г. около 05.00 часа ответникът позвънил на звънеца на входната врата в дома на молителката, находящ се в гр. София,, ап. 5, като бил във видимо нетрезво състояние. След като му била отворена вратата, се държал се арогантно, обиждал свид. В и молителката, като един от изразите, които употребил спрямо нея е, че е лека жена. Вследствие на това свид. В му нанесъл удари по главата, гърба и предмишниците и го извхърлил от апартамента. Бил подаден сигнал до МВР за лице, на което е нанесен побой. На място бил изпратен комисар Делян Гешев от СДВР. Пред него ответникът разказал, че е бил бит от свид. В, но няма нужда от медицинска помощ. Полицейският служител възприел видимите следи от наранявания по ответника. Направил опит да осъществи контакт със свид. В, но последният не отворил вратата. Комисар Гешев изготвил докладна записка за случилото се.

Не е спорно между страните, че на 12.10.2022 г. след 20.54 часа от телефон ответникът изпратил поредица от съобщения в приложението “Viber” на свид. В на телефон 0884 58 0078, съдържащи множество обиди, твърдения, че има ответникът има сексуална връзка с молителката, както и че ще осъществи полов акт с нея в присъствието на свид. В.

Не спорно също, че на 13.10.2022 г. около 05.00 часа ответникът в нетрезво състояние се е намирал в дома на молителката, находящ се в гр. София,, ап. 5. Спорно е какво точно се е случило, как е влязъл, блъскал ли е молителката, обиждал ли я е и как е напуснал жилището. Доказателствените източници са силно противоречиви. Въз основа на показанията на свид. Ф В и сведение от последния е възможен единствено сигурен извод, че след отваряне на входната врата ответникът е бил агресивен, обиждал свид. В и молителката, като един от изразите, които употребил е, че е лека жена. За последния израз свидетелства В, като това хармонира с даденото от него писмено сведение и декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, където се посочва, че ответникът обиждал и псувал молителката без да се посочват конкретните изрази. Твърдението в показанията на В за употреба от ответника на израза лека жена не е оборен от други доказателства и следва да се кредитира.

Не се доказва той да е употребил другите, твърдени в уточнителната молба изрази.

Не се доказва по несъмнен начин ответникът да е изблъскал молителката. Макар подобно обстоятелство да е изложено в декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, тя не може да се кредитира в тази част. Достоверността ѝ е разколебана от показанията на свид. Ф В, сведенията от Ф В и Д. П.. В изброените доказателства не се твърди наличие на подобно блъскане. Единствено в сведението на В неконкретно е посочено, че ответникът е налетял на молителката. Посоченото в него обаче сериозно се разминава от изложеното в декларацията, тъй като противно на нея се твърди, че В, а не молителката, е отворил вратата, като изобщо не става ясно къде се е намирала молителката в този момент. Също не става ясно от това сведение в какво се е изразило налитането – в бутане, както се твърди в инициращата молба и е изложено е декларацията или в опит за физическа саморазправа, който е бил неуспешен. При това положение, доколкото липсва каквато и да е конкретика и при разпита си свидетелят не излага наличие на бутане, доколкото в собственооръчното сведение на молителката тя също не твърди наличие на такова, което може да се разглежда като извънпроцесуално признание на неизгоден факт, то следва да се приеме, че не е несъмнено недоказано, че е било осъществено твърдяното избъскване на молителката.

Доказателствените източници са противоречиви и досежно това кой е отворил вратата. В собственооръчните сведения се твърди на В, че е отворена от свид. В, в показанията си последния и декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, че е отворена от молителката. При това положение, доколкото самите очевидци на конфликта предлагат взаимно изключващи се версии, не може да направи несъмнен извод, че молителката е отворила входната врата, още повече, че би

следвало към момента на изготвяне на собственоръчните сведения В да е имал значително по-пресен спомен, тъй като деянието е осъществено в по-близък времеви интервал.

На последно място, категорично оборено е изложеното в сведенията на В и молителката, че В не е нанасял побой на ответника. Видно от съдебно-медицинското удостоверение ответникът е имал констатирани увреждания, а от докладна записка на комисар Гешев, възпрел непосредствено вида на ответника след като е бил изхвърлен от апартамента, по лицето му е имало видими следи от наранявания. При това положение съдът приема за доказано твърдението му, че свид. В му е нанесъл удари.

Не се доказват твърденията на ответника, че той е попаднал в дома на молителката по нейна и на фактически й съжител покана. За последното освен, че липсват доказателства е и лишено от всякаква житейска логика, тъй като часове по-рано е изпращал поредица от съобщения на свид. В, с които му е отправял различни закани и обиди, а около 05.00 часа е бил бит от последния и изхвърлен от апартамента. При това развитие на конфликта изглежда твърде малко вероятно изложеното, че малко след отправяне на тази поредица от съобщения, свид. В е поканил в дома си ответника, платил му е таксито и тримата употребявали заедно алкохол и се хранили в продължение на около 3 часа без каквито и да е спорове между тях.

Останалите доказателствени източници не спомагат съществено за изясняване на спорните обстоятелства по делото.

Съдът намира, че поведението на ответника съставлява акт на домашно психическо насилие. То е реализирано като на 13.10.2022 г. около 05.00 часа ответникът позвънил на звънеца на входната врата в дома на молителката, находящ се в гр. София,, ап. 5, бил във видимо нетрезво състояние, след отваряне обиждал молителката, като един от изразите, които употребил спрямо нея е, че е лека жена.

Обстоятелството, че след това му поведение е бил обект на физическо насилие от свид. В, не променя факта, че поведението на ответника Л. съставлява акт на домашно насилие.

Ето защо молбата е основателна, като на основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН следва да се издаде заповед за защита.

По отношение на мерките за защита:

Доказаното наличие на акт на домашно насилие има за законна последица определяне на мярка по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН. Преди всичко при налагането на мерките по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, съдът не е обвързан от искането на молителя, а следва да наложи по своя преценка една или повече защитни мерки, както и да съобрази за какъв срок да наложи мерки за защита, ако налага такива /по арг. от чл. 16, ал. 1 ЗЗДН/.

Касае се за дързък акт на домашно насилие, тъй като е осъществен в малките часове на нощта и без зачитане на неприкосновеността на жилището, въпреки това самото насилие е във форма на психическо и не е с висок

интензитет.

В настоящия случай подходящи за осъществяване на защита на молителя и пострадалото лице се явяват мерките по чл. 5, ал. 1, т. 1, т. 3 (ред. ДВ, бр. 102 от 2009 г.) ЗЗДН а именно: да се задължи нарушителя да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителката и пострадалия, да бъде наложена забрана да приближава молителката, жилището, местоработата, местата, които посещава за отдих, местата, където осъществява социални контакти на по-малко от 2 метра.

Съдът счита, че с оглед влошените отношения между страните мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3 (ред. ДВ, бр. 102 от 2009 г.) в най-пълна степен може да постигне преследваните от закона цели.

Срокът на мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3 (ред. ДВ, бр. 102 от 2009 г.) и т. 5 (ред. ДВ, бр. 102 от 2009 г.) ЗЗДН е необходимо да бъде 12 месеца.

Съгласно чл. 5, ал. 4 (ред., ДВ бр. 102 от 2009 г.) от ЗЗДН „във всички случаи съдът с решението по чл. 15, ал. 1 налага на извършителя и глоба в размер от 200 до 1000 лв.“.

При преценката си относно размера на глобата, съобразявайки изложеното по-горе, намира, че следва да бъде в размер на 200 лв.

По разноските:

На основание чл. 11, ал. 2 (ред., ДВ бр. 102 от 2009 г.) от ЗЗДН дължимата държавна такса по делото следва да се възложи в тежест на ответника, която съгласно чл. 3 от Тарифата е в размер на 25 лева, дължима в полза на съда, доколкото съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЗДН тя не се внася предварително от молителя.

На основание чл. 11, ал. 2 (ред., ДВ бр. 102 от 2009 г.) ЗЗДН разноските, сторени от молителката в размер на 400 лв., следва да бъдат възложени на ответника.

Водим от горното съдът на основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН

РЕШИ:

ИЗДАВА заповед за защита на основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН срещу **Н. В. Л.**, ЕГН, с адрес: гр. София, 3. ап. 8. тел.: и му **НАЛАГА** мярка за защита на основание чл. 5, ал. 1, т. 1, т. 3 (ред. ДВ, бр. 102 от 2009 г.) ЗЗДН, като го **ЗАДЪЛЖАВА ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА** от извършване на домашно насилие спрямо **Д. К. П.**, ЕГН, с адрес: гр. София,, ап. 5, **ЗАБРАНЯВА ДА ПРИБЛИЖАВА** **Д. К. П.**, ЕГН, жилището, находящо се в гр. София,, ап. 5 местоработата, находяща се в гр. София, на ул. „Антим I“ № 35, местата, които посещава за отдих, местата, където осъществява социални контакти на

по-малко от 2 метра, считано от датата на издаване на заповедта **за срок от 12 месеца**.

ПРЕДУПРЕЖДАВА на основание чл. 21, ал. 3 ЗЗДН **Н. В. Л.**, ЕГН, че при неизпълнение на настоящата заповед, полицейският орган е длъжен да го задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата.

НАЛАГА на **Н. В. Л.**, ЕГН глоба в размер на 200 лв. на основание чл. 5, ал. 4 (ред., ДВ бр. 102 от 2009 г.) от ЗЗДН.

ОСЪЖДА **Н. В. Л.**, ЕГН **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Софийския районен съд държавна такса в размер на 25 лв. на основание чл. 11, ал. 2 (ред., ДВ бр. 102 от 2009 г.) ЗЗДН.

ОСЪЖДА **Н. В. Л.**, ЕГН **ДА ЗАПЛАТИ** на **Д. К. П.**, ЕГН ***** сумата от 400 лв. – разноски в производството на основание чл. 11, ал. 2 (ред., ДВ бр. 102 от 2009 г.) ЗЗДН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в **7-дневен срок** от връчването му на страните, като издадената заповед подлежи на незабавно изпълнение на основание чл. 20 ЗЗДН.

Препис от настоящото решение да се изпрати на РУ на МВР по местоживее на нарушителя за сведение и изпълнение, съгласно чл. 21, ал. 1 ЗЗДН.

След влизане в сила на решението делото да се докладва за служебно издаване на изпълнителен лист.

Съдия при Софийски районен съд: _____